

El llenguatge

Amb vista a

Cal no confondre les locucions prepositives —que fan l'ofici d'una preposició— en vista de i amb vista a. La primera comporta una noció de causa i sol introduir un element de la frase que designa un fet passat o real: En vista de l'èxit ho tornarem a fer, En vista de la seva actitud ho deixarem córrer. En canvi, amb vista a significa «pensant en, amb la intenció de», i introdueix un element de la frase que designa un fet futur: Amb vista a les eleccions observen aquesta actitud, Estalvien tant com poden amb vista a les vacances.

Amb el mateix valor que amb vista a és avui força usual la locució de cara a. Alguns publicistes, especialment, sembla que hi recorren sistemàticament. L'admissibilitat d'aquesta locució no és segura. Nosaltres més aviat ens decantariem a admetre-la: expressions com de cara a l'estiu o de cara al bon temps són molt populars i de bondat indubtable, i si bé el sentit que hi té el conjunt de cara a no equival ben bé a amb vista a (és a dir, pensant en, ja que indica simplement una direcció o proximitat en el temps, es podria potser considerar que a partir d'aquests casos de cara a ha experimentat, amb l'ús, una ampliació lògica de l'extensió del seu significat. El cas és, però, que de cara a no figura ni al Diccionari Fabra ni a la Gran Enciclopèdia Catalana, obres que recullen, totes dues, un elevat nombre d'expressions formades amb el substantiu cara. Si més no, doncs, convé no oblidar la locució amb vista a, amb la qual poden alternar també les expressions pensant en i amb la intenció de (davant un infinitiu):

Però potser el fet més greu en l'ús de la locució de cara a és que es veu reduïda a «cara a», és a dir, que se n'omet el primer element prepositiu: «Hå treballen cara a adoptar solucions...», cosa que sí que no vacillem a declarar inadmissible. Obeeix, segurament, a una tendència actual a eliminar partícules, tendència que sempre hem combatut. Però cal recordar que en la nostra llengua les locucions prepositives formades a partir d'un substantiu solen contenir dues preposicions febles, una d'inicial i una de final, que són les que ni confereixen aquesta categoria gramatical, com a causa de, per culpa de, en lloc de, d'acord amb, amb vista a, etc, i només en algun cas excepcional, com gràcies a, la locució no conté cap preposició feble inicial.

Albert Jané